

தனென்றிசயைபைப் பார்க்கின்றனே; என்சொல்வனே என்றன்
 சிந்தையெலாம் தோள்களெலாம் பரிகு தட்டா!
 அன்றத் தலங்கையினை ஆண்டமறத் தமிழன்
 ஐயிரண்டு திசைமுகத்தும் தன்புகழை வதைத்தோன்!
 குன்றெடுக்கும் பரெந்தோளான் கொடகைகொடுக்கும் கையான்!
 குள்ளநரிச் செயல்செய்யும் கட்டத்தின் கற்றம்!
 என்தமிழர் மதூதலை! என்தமிழர் பரெமான
 இராவணன் காண்! அவன்நாமம் இவ்வாலகம் அறியும்!

வஞ்சக விபவ்ஷணனின் அண்ணனென்று தன்னை
 வையத்தார் சொல்லுமொரு மாபழிக்கே அஞ்சும்
 நஞ்சுகளை, நலயாழின் நரம்புதனைத் தடவி
 நிறையிசைச் செவியமுது தரும்புலவன் தன்னை,
 வஞ்சமரில் சாதல்வர நரேந்திடினும் சமீபச்சி
 விரும்பாத பரெந்தகையைத் தமிழ்மறகைள் நான்கும்
 சஞ்சரிக்கும் நாவானை வாழ்த்துகின்ற தமிழர்
 தமிழரென்பனே, மறந்தவரைச் சமீபக்கரனெச் சொல்வனே!

வீழ்ச்சியுறு தமிழகத்தில் எழுச்சி வணேடும்!
 விசைஓடிந்த தகேத்தில் வன்மை வணேடும்!
 சமீபச்சிதனை வஞ்சகத்தைப் பொறாமை தன்னதைத்
 தொகையாக எதிர்நிறுத்தித் தள்ளுதளாக்கும்
 காழ்ச்சிந்தை, மறச்செயல்கள் மிகவும் வணேடும்!
 கடல்போலச் செந்தமிழைப் பரெக்க வணேடும்!
 கீழ்ச்செயல்கள் விடவணேடும்! ராவணன் தன்
 கீர்த்திசொல்லி அவன்நாமம் வாழ்த்த வணேடும்!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165puthiyaulagam.htm#dt165>